

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΣΕ ΤΟΛΜΗΡΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Φαντάζομαι μετά 5 ή 50 χρόνια
σπίτια και μαγαζιά άνθισμένα
σίγουρα φῶτα και πολύχρωμες σημαίες
πλυμένα μάρωμα σαν αὐτὸ πού μεταφέρουν ἄνοιξη - καλοκαίρι
τὰ λεωφορεῖα τοῦ μπάτη στις παράλιες πόλεις.
Διαβάσεις δίχως τὶς παγίδες πού ρημάζουν
καὶ τὶς καταπακτὲς πού ἐξαφανίζουν τὶς ἐλπίδες
πλατεῖες και πάρκα χωρὶς ἀχρεῖαστες προτομὲς
πλατεῖες και πάρκα ρεκλάμες τοῦ ἔρωτα και τῆς ἀνυποψίας.
Ἄνάμεσα σὲ δυὸ νέους καθισμένους σὲ παγκάκι
φρεσκοκομένους γιάκινθους
δυὸ κιθάρες και δυὸ βιολιά.
Ἄνάμεσα σὲ δαχτυλογράφα και ἀσπριτζῆ
καθισμένους σ' ἓνα κάθισμα διπλὸ
λεωφορείου πού πάει στὸ Κατσιπόδι ἢ στὸ Βραχῶρι
σιγουριά
τοῦ τύπου πού παράγει στοὺς ἀγρότες
τὸ οὐράνιο τόξο πάνω ἀπὸ χωράφι
μὲ χαλασμένα σπαρτά.
Ἄνάμεσα σὲ δυὸ πεῦκα στήν αὐλὴ σχολείου
πήδακα μὲ τὸ πρόσωπο πιτσιρικού
ξεκαρδισμένου στὰ πιὸ γλυκὰ στὰ πιὸ ἀσημένια γέλια
και ἀπέναντι ὀμάδα μαθητῶν και ὁ δάσκαλος
νὰ παραδίνει ὠδικὴ και Ἱστορία.
Ἄνάμεσα στις ἄγνωστες παρέες
συνομιλίες τρυφερὲς και ἀνοιχτὲς ἀγκαλιές.
Στὰ δωμάτια τῶν Ποιητῶν τὸν αὐγουστιάτικο ἥλιο
νὰ παίζει «τὸ σκοινάκι» βγάζοντας τὴ γλῶσσα του
σὲ ἀποτσιγαρα βιβλία χαρτιὰ περιοδικὰ μολύβια ἔφημερίδες
φλυτζάνια τοῦ καφέ κύπόλοιπα τῆς νύχτας
και στοὺς ἀπέραντους βηματισμοὺς τῶν Ποιητῶν
πού προσπαθοῦν νάνατινάξουν τὰ δωμάτια.
Φαντάζομαι μετά 5 ἢ 50 χρόνια
τὰ πράγματα τὴ γῆ και τὰ κορμιὰ
βαμένα μὲ τὸ νέο χρῶμα
φαντάζομαι μετά 5 ἢ 50 χρόνια
γιά νὰ σᾶς προξενήσω διάθεση γιά τραγούδι
γιά νὰ σᾶς προξενήσω φωτιὰ στή καρδιά
γιά νὰ σᾶς σπρώξω ἀντίπερα νὰ φορέσετε τὴ λεφτεριά.